

ganste henholde mig til, hvad det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds igaar udtalte, idet jeg ikke heller forstaaer, hvorledes en Regjering er i Stand til at kunne leve med den Bevidsthed, at det spaae, daarlige Værn, som vi have for Kjøbenhavn og for vor Flaade, er i en saadan Tilstand, at vor hele Selvbestemmelsesret som Folk kan afhænge af en ubetydelig Klat Skibe, som kan komme her og tvinge os til at gaa den Vej, de Andre ville, og ikke den, vi selv ville. Jeg forstaaer det ikke, thi det forekommer mig dog, at dette uden Hensyn til, hvad der er Bevilling og Ikke-Bevilling, altid maatte kunne gøres af en Regjering, og at enhver Regjering maatte have Mod til at gøre, hvad der til enhver Tid var nødvendigt for Fædrelandets Vel. Det staaer derfor for mig som det ubetinget Nødvendige, at disse Bevillinger komme tilstede, om ikke alle saa dog de væsentlige af dem, der vare opførte paa § 26, og som alle sammen ere strøgne. Den eneste, som jeg i den Henseende — det vil jeg sige strag — kunde give Afkald paa, var den forlangte Bevilling til Saabegyndelsen af det nye Pantferstib; men alt det Øvrige maa bevilges, det forekommer mig absolut nødvendigt, og jeg i det Mindste vil stemme mod enhver Lov, hvad enten det er en ordentlig eller midlertidig Finantslov, som maatte blive forelagt til Afstemning, og som mangler disse Bevillinger. Dersom det Tilfælde skulde indtræde, at Regjeringen kom i Nødsstilstand og altsaa maatte give en foreløbig Finantslov, saa vilde jeg anse det for fuldkommen uforsvarligt, om denne Lov blev udgiven, uden at disse Forsvarsudgifter fandtes derpaa. — Det er egentlig blot for at sige dette, at jeg har taget Ordet; men den meget ærede første Læser idag kom ind paa Spørgsmaalet om, hvad Grunden var til den store Splidagtighed, der for Tiden fandtes i Vælgerfolket, og sandt, at Grunden dertil egentlig var den, at Vælgerfolket mente, at det blev traadt i Støvet, at den almindelige Vælger ikke havde den Indflydelse, som tilkom den, og at som Følge deraf Folket nødvendigvis maatte være i høj Grad misfornøjet. Jeg har opfattet Sagen saaledes, at Grunden til denne Misfornøjetelse med Forfatningen og Regjeringen ligger væsentligst deri, at Vælgerbefolkningen efterhaanden er bleven oplært i en dansk Statsret, som ikke er ganste overensstemmende med den, som er den egentlig gjældende. Jeg maa antage, at man paa Vælgermøderne har i Sommer eller paa Bordet en anden Udgave af den Grundlov, som er gjældende her i Landet, en Udgave, i hvilken der er foretaget forskellige smaa Forandringer, først og fremmest den naturligvis, at § 48 er rykket op som Nr. 1 og har faaet et Omfang og et Indhold, saa at den egentlig overskygger det Hele. Andre Paragrafer have derhos ogsaa faaet lidt Tilføjning og nogle Fortolkningstilføjelser, som gjøre, at der efterhaanden har dannet sig den

Mening, at den almindelige Vælger og de Repræsentanter, som udgaa fra den almindelige Vælger, ere Bærere af den hele Folkewillie, medens den Del af Vælgerfolket, som deltager i Valget af Landsthingsmændene ikke egentlig har Noget at sige. Men hele denne Betragtning beror paa en fuldstændig Misforstaaelse, thi forfatningsmæssigt kender man ikke noget andet Udtryk for Folkewillien og Folkewilliens Flertal end det Flertal af Folkets Repræsentanter, der er til Stede i hvert Thing; hvad der staaer bag ved, kender Forfatningen ikke Noget til. Naar man nu i Stedet derfor siger: Folkewillien i det Hele, den være nok saa splidagtig, som den er i dette Dieblif, er repræsenteret alene ved dem, som ere valgte ind i Folkethinget, og man da vilde sige, at dette Folkething bør have den eneraadige Indflydelse i Landet, gjør man absolut Uret; man siger Noget, der ikke er sandt, man siger Noget, som ikke stemmer med Forfatningen, men deraf hidrører jo absolut den hele Strid, at de, der af den almindelige Vælgerbefolkning ere valgte til Medlemmer af Folkethinget, tro paa Grund af den store Masse, der staaer bag ved dem, at have Ret til at være eneraadige. Jeg tror, at, hvis man kunde komme bort fra denne Betragtning, vilde man lettere komme til Forstaaelse. Jeg ser ikke rettere, end at Landsthinget baade forfatningsmæssigt og i sin Sammensætning har Styrke og Kraft nok til at værges mod saadanne Grundlovsfortolkninger, som kunne træde enten Kongens eller Landsthingets forfatningsmæssige Ret for nær, og jeg tror i den Henseende, at, hvad enten Regjeringen vil være med eller ikke vil være med, vil Landsthinget nok kunne værges mod Folkethingets Flertals Herredømme, Folkethingets Flertals Onevælde. Dertil behøve vi ikke Regjeringens Hjælp; men vi behøve Regjeringens Hjælp til at gennemføre de Foranstaltninger, som jeg omtalte først, nemlig de nødvendige Forsvarsforanstaltninger, og jeg vil bede denne Regjering, som enhver anden Regjering, der nu er eller maatte komme, at denne Sag maatte ligge den saa varmt paa Hjerte, som jeg tror, at den største Del af det danske Folk ønsker.

Formanden: Den 1ste Landsthingsmand for 9de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Masnusén: Der undslap den ærede Læser, som nu satte sig, et Ord i hans Foredrag, som jeg maa nedlægge en bestemt Indsigelse imod. Han sagde nemlig „Hs. Maj. Kongens Opposition i det andet Thing“. Jeg maa paa mine politiske Venners Vegne gjøre en bestemt Indsigelse mod, at Hs. Maj. Kongen har nogen som helst Opposition.

Formanden: Det ærede Medlem har